

1. NAZWA PRODUKTU LECZNICZEGO

Cefazolin Sandoz, 1 g, proszek do sporządzania roztworu do wstrzykiwań i infuzji

2. SKŁAD ILOŚCIOWY I JAKOŚCIOWY

1 fiolka zawiera 1000 mg cefazoliny (*Cefazolinum*) w postaci soli sodowej (1048 mg).

Pełny wykaz substancji pomocniczych, patrz punkt 6.1.

3. POSTAĆ FARMACEUTYCZNA

Proszek do sporządzania roztworu do wstrzykiwań i infuzji.

4. SZCZEGÓŁOWE DANE KLINICZNE

4.1 Wskazania do stosowania

Cefazolin Sandoz stosuje się:

- w leczeniu następujących zakażeń wywołanych przez drobnoustroje wrażliwe na cefazolinę (patrz punkt 5.1):
 - zakażenia dolnych dróg oddechowych: zaostrzenie bakteryjnego przewlekłego zapalenia oskrzeli, zapalenie płuc
 - zakażenia układu moczowego: ostre odmiedniczkowe zapalenie nerek
 - zakażenia skóry i tkanek miękkich
 - zapalenie wsierdza
 - posocznica
- w zapobieganiu zakażeniom okołoperacyjnym: stosowanie cefazoliny w okresie okołoperacyjnym może zmniejszyć częstość zakażeń pooperacyjnych w zabiegach chirurgicznych o dużym ryzyku wystąpienia takich zakażeń.

Stosowanie cefazoliny w roztworze do wstrzykiwań i infuzji należy ograniczyć do przypadków, w których konieczne jest pozajelitowe podanie leku.

Należy uwzględnić oficjalne wytyczne (np. zalecenia krajowe) dotyczące prawidłowego stosowania leków przeciwbakteryjnych.

W miarę możliwości należy przeprowadzić testy wrażliwości na lek drobnoustrojów wywołujących zakażenie (antybiogram), jednak w uzasadnionych przypadkach można rozpocząć terapię przed otrzymaniem wyników tych testów.

4.2 Dawkowanie i sposób podawania

Dawkowanie

Dawkowanie zależy od wrażliwości patogenów i ciężkości zakażenia.

Dorośli

Dawki zwykle stosowane u dorosłych podano w tabeli poniżej.

Rodzaj zakażenia	Dawka	Częstość podawania	Całkowita dawka dobowa
Lekkie zakażenia (wywołane przez bakterie Gram-dodatnie)	500 mg 1 g	co 8 godzin co 12 godzin	1,5 g 2 g
Niepowikłane zakażenia układu moczowego	1 g	co 12 godzin	2 g
Zakażenia umiarkowane do ciężkich (wywołane przez bakterie Gram-ujemne)	1 g	co 6 do 8 godzin	3 g do 4 g
Zakażenia zagrażające życiu	1 g do 1,5 g	co 6 godzin	4 g do 6 g

Rzadko stosowano dawki do 12 g.

Dorośli z niewydolnością nerek

Lek należy podawać w dawkach zgodnych z danymi zawartymi w tabeli poniżej.

Klirens kreatyniny [ml/min/1,73 m ² pc.]	Stężenie kreatyniny w surowicy [mg/100 ml]	Całkowita dawka dobowa	Częstość podawania
≥55	≤1,5	zwykle stosowana dawka	bez zmian
35 do 54	1,6 do 3,0	zwykle stosowana dawka	co 12 godzin
11 do 34	3,1 do 4,5	½ zwykle stosowanej dawki	co 12 godzin
≤10	≥4,6	¼ zwykle stosowanej dawki	co 24 godziny

U pacjentów poddawanych hemodializie schemat dawkowania leku zależy od warunków dializy.

W zapobieganiu zakażeniom okołoperacyjnym

Dawkowanie zależy od rodzaju i czasu trwania zabiegu chirurgicznego.

- Cefazolin Sandoz w dawce początkowej od 1 g do 2 g podaje się dożylnie lub domięśniowo od 30 minut do 1 godziny przed rozpoczęciem operacji.
- Jeśli zabieg trwa dłużej (co najmniej 2 godziny), w trakcie jego trwania podaje się dożylnie lub domięśniowo kolejną dawkę od 500 mg do 1 g.
- Po operacji w ciągu 24 godzin podaje się dożylnie lub domięśniowo co 6 do 8 godzin dawkę od 500 mg do 1 g.

W leczeniu zakażeń, które mogą stanowić duże zagrożenia dla pacjenta (np. po operacjach serca lub dużych zabiegach ortopedycznych, takich jak całkowita wymiana stawu), zalecane jest dalsze podawanie leku przez 24 do 48 godzin, w dawkach stosowanych zwykle po zabiegach chirurgicznych.

Pacjenci w podeszłym wieku

U pacjentów w podeszłym wieku z prawidłową czynnością nerek nie jest konieczna modyfikacja dawkowania.

Noworodki w wieku poniżej 1 miesiąca

Nie ustalono bezpieczeństwa stosowania leku u noworodków w pierwszym miesiącu życia (patrz punkt 4.4).

Dzieci i młodzież

W większości lekkich i średnio ciężkich zakażeń skuteczna całkowita dawka dobowa wynosi 25 do 50 mg/kg mc., podzielona na 3 lub 4 równe dawki.

W ciężkich zakażeniach całkowitą dawkę dobową można zwiększyć do maksymalnej dawki zalecanej 100 mg/kg mc.

Zalecenia dotyczące ustalania dawki u niemowląt oraz dzieci młodszych i starszych

Masa ciała	25 mg/kg mc. na dobę w 3 dawkach podzielonych		25 mg/kg mc. na dobę w 4 dawkach podzielonych	
	Podawanie co około 8 godzin	Objętość, jaką należy pobrać z fiolki roztworu o stężeniu 125 mg/ml	Podawanie co około 6 godzin	Objętość, jaką należy pobrać z fiolki roztworu o stężeniu 125 mg/ml
4,5 kg	40 mg	0,3 ml	30 mg	0,25 ml
9,0 kg	75 mg	0,6 ml	55 mg	0,45 ml
13,5 kg	115 mg	0,9 ml	85 mg	0,7 ml
18,0 kg	150 mg	1,2 ml	115 mg	0,9 ml
22,5 kg	190 mg	1,5 ml	140 mg	1,1 ml

Masa ciała	50 mg/kg mc. na dobę w 3 dawkach podzielonych		50 mg/kg mc. w 4 dawkach podzielonych	
	Podawanie co około 8 godzin	Objętość, jaką należy pobrać z fiolki roztworu o stężeniu 225 mg/ml	Podawanie co około 6 godzin	Objętość, jaką należy pobrać z fiolki roztworu o stężeniu 225 mg/ml
4,5 kg	75 mg	0,35 ml	55 mg	0,25 ml
9,0 kg	150 mg	0,7 ml	110 mg	0,5 ml
13,5 kg	225 mg	1,0 ml	170 mg	0,75 ml
18,0 kg	300 mg	1,35 ml	225 mg	1,0 ml
22,5 kg	375 mg	1,7 ml	280 mg	1,25 ml

Dzieci z niewydolnością nerek

Klirens kreatyniny [ml/min/1,73 m ² pc.]	Dawka cefazoliny [mg/kg mc.]	Przerwa między dawkami [godziny]
>50	7 (do 500 mg/dawkę)	6 do 8
25 do 50	7	12
10 do 25	7	24 do 36
<10	7	48 do 72

Dzieciom poddawany hemodializie podaje się na początku leczenia dawkę 7 mg/kg mc. Ponieważ stężenie cefazoliny w surowicy zmniejsza się podczas dializy o 35% do 65%, w okresie między kolejnymi dializami podaje się dawkę 3 do 4 mg/kg mc. (przerwa między dializami wynosi 72 godziny).

Czas trwania leczenia

Czas trwania leczenia zależy od przebiegu choroby. Zgodnie z ogólnymi zasadami stosowania antybiotyków, podawanie cefazoliny należy kontynuować przez co najmniej 2 do 3 dni po ustąpieniu gorączki lub po zlikwidowaniu zakażenia. W leczeniu zakażeń wywołanych przez paciorkowce beta-hemolizujące podawanie leku trwa co najmniej 10 dni.

Sposób podawania

Sporządzony roztwór podaje się głęboko domięśniowo lub dożylnie. Leku nie należy podawać dokanałowo. Patrz również punkt 6.6.

Podawanie domięśniowe

Lek można podawać domięśniowo tylko w niepowikłanych zakażeniach.

Dawki stosowane domięśniowo (maksymalnie 1 g) należy wstrzykiwać do mięśni o dużej masie.

Podawanie dożylne

Nie należy podawać drogą dożylną cefazoliny rozpuszczonej w roztworze lidokainy.

Infuzja dożylna

Większe dawki dobowe (4 do 6 g w 2 lub 3 dawkach podzielonych) podaje się w infuzji dożylniej (w ciągu 20 do 30 minut).

Cefazolina może być podawana z innymi płynami stosowanymi dożylnie lub w oddzielnej butelce przeznaczonej do infuzji dożylniej.

Bezpośrednie wstrzyknięcie dożylne

Do dawki 1 g cefazolinę można podawać w dowolnym wstrzyknięciu dożylnym (3 do 5 minut), bezpośrednio do żyły lub przez cewnik.

4.3 Przeciwwskazania

Nadwrażliwość na cefazolinę lub na inne cefalosporyny.

Występująca w przeszłości ciężka reakcja nadwrażliwości (np. reakcja rzekomoanafilaktyczna) na którykolwiek z antybiotyków beta-laktamowych (penicyliny, monobaktamy i karbapenemy).

Dzieciom w pierwszym roku życia nie należy podawać cefazoliny rozpuszczonej w roztworze lidokainy.

4.4 Specjalne ostrzeżenia i środki ostrożności dotyczące stosowania

Nadwrażliwość

Szczególne uwagi należy zwrócić u pacjentów ze skłonnością do alergii. Udokumentowano krzyżową wrażliwość między penicylinami i cefalosporynami.

Tak jak po zastosowaniu innych antybiotyków beta-laktamowych, odnotowano ciężkie i sporadycznie zakończone zgonem reakcje nadwrażliwości. U pacjentów, u których wystąpi ciężka reakcja alergiczna, leczenie należy natychmiast przerwać i wdrożyć odpowiednie postępowanie. Przed podaniem cefazoliny należy przeprowadzić wywiad dotyczący występujących uprzednio reakcji nadwrażliwości na cefazolinę, inne cefalosporyny lub inne antybiotyki beta-laktamowe. Cefazolinę należy stosować ostrożnie u pacjentów, u których w przeszłości występowały inne niż ciężkie reakcje nadwrażliwości na inne leki beta-laktamowe.

Zaburzenia czynności nerek

U pacjentów z zaburzeniem czynności nerek wielkość dawek i (lub) przerwy między nimi należy dostosować do ciężkości zaburzenia czynności nerek (patrz punkt 4.2).

Wprawdzie cefazolina rzadko powoduje zaburzenia czynności nerek, jednak zaleca się kontrolowanie parametrów czynności nerek, zwłaszcza u osób ciężko chorych, które otrzymują dawki maksymalne, oraz u pacjentów przyjmujących jednocześnie inne mogące działać nefrotoksycznie produkty lecznicze (tj. antybiotyki aminoglikozydowe lub silne leki moczopędne, np. furosemid).

Zaburzenia krzepliwości

W wyjątkowych przypadkach stosowanie cefazoliny może powodować zaburzenia krzepliwości krwi. Ryzyko jest zwiększone u pacjentów, u których występują czynniki ryzyka powodujące niedobór witaminy K lub zaburzające inne mechanizmy krzepnięcia (żywienie pozajelitowe, niedobory żywieniowe, zaburzenie czynności wątroby i nerek, małopłytkowość). Przyczyną zaburzonej krzepliwości krwi mogą być choroby (np. hemofilia, owrzodzenie żołądka lub dwunastnicy), wywołujące lub nasilające krwawienia. U pacjentów z wyżej wymienionymi chorobami należy kontrolować krzepliwość krwi za pomocą testu Quicka. Jeżeli parametry krzepliwości krwi zmniejszają się, należy podawać witaminę K (10 mg na tydzień).

Rzekomobloniaste zapalenie jelita grubego związane z leczeniem antybiotykiem

U pacjentów z ciężką lub utrzymującą się biegunką należy brać pod uwagę wystąpienie związanego ze stosowaniem antybiotyku rzekomobloniastego zapalenia okrężnicy. Ponieważ może ono zagrażać życiu, należy natychmiast odstawić cefazolinę i zastosować odpowiednie leczenie. Leki hamujące perystaltykę jelit są przeciwwskazane. Patrz także punkt 4.8.

Oporność bakterii i nadkażenia

Długotrwałe stosowanie cefazoliny może spowodować wzrost bakterii opornych. Dlatego też należy dokładnie obserwować, czy u pacjenta nie występuje nadkażenie. Jeśli ono wystąpi, należy wdrożyć odpowiednie leczenie (patrz także punkt 4.8).

Sód

U pacjentów z nadciśnieniem tętniczym lub z niewydolnością serca należy uwzględnić zawartość sodu w roztworach do wstrzykiwań (48 mg na 1 g cefazoliny).

Stosowanie u dzieci

Nie należy stosować cefazoliny u wcześniaków ani noworodków w 1. miesiącu życia, ponieważ brak danych i nie zostało określone bezpieczeństwo stosowania.

Stosowanie u sportowców

Sportowców należy poinformować o tym, że podczas stosowania cefazoliny podawanej w roztworze lidokainy mogą występować pozytywne wyniki testów antydopingowych.

Podanie dokanałowe

Nie podawać dokanałowo. Po podaniu dokanałowym notowano ciężkie zatrucie ośrodkowego układu nerwowego (z drgawkami).

4.5 Interakcje z innymi produktami leczniczymi i inne rodzaje interakcji

Jednoczesne stosowanie przeciwwskazane

Antybiotyki

Nie należy stosować cefazoliny z antybiotykami, które działają bakteriostatycznie (np. tetracykliny, sulfonamidy, erytromycyna, chloramfenikol), ponieważ w testach *in vitro* obserwowano działanie antagonistyczne.

Jednoczesne stosowanie niezalecane

Probenecyd

Klirens nerkowy cefazoliny jest zmniejszony podczas jednoczesnego podawania probenecydu.

Witamina K₁

Niektóre cefalosporyny (takie jak cefamandol, cefazolina i cefotetan) mogą zakłócać metabolizm witaminy K₁, zwłaszcza u pacjentów z jej niedoborem. Może być konieczne podawanie witaminy K₁.

Jednoczesne stosowanie wymagające ostrożności

Leki przeciwzakrzepowe

Cefalosporyny mogą bardzo rzadko prowadzić do zaburzeń krzepliwości krwi (patrz punkt 4.4). Podczas jednoczesnego stosowania doustnych leków przeciwzakrzepowych lub dużych dawek heparyny należy kontrolować parametry krzepliwości. Wśród pacjentów otrzymujących antybiotyki opisano wiele przypadków nasilenia aktywności doustnych leków przeciwzakrzepowych. Wydaje się, że czynnikami ryzyka mogą być zakażenie i stan zapalny, wiek oraz stan ogólny pacjenta. W tych warunkach trudno ocenić, jaki udział w zmianach wartości INR ma choroba zakaźna, a jaki jej leczenie. Jednak wpływ niektórych grup antybiotyków (głównie fluorochinolonów, marolidów, cyklin, kotrimoksazolu i niektórych cefalosporyn) może być większy.

Leki nefrotoksyczne

Nie można wykluczyć, że nasili się działanie nefrotoksyczne antybiotyków (np. aminoglikozydów, kolistyny, polimiksyne B), jodowanych środków cieniujących, leków zawierających organiczne związki platyny, metotreksatu w dużych dawkach, niektórych leków przeciwwirusowych (tj. cyklowir, foscarnet), pentamidyny, cyklosporyny, takrolimusu oraz leków moczopędnych (np. furosemidu). Jeżeli leki te stosuje się jednocześnie z cefazoliną, należy uważnie kontrolować parametry czynności nerek.

Badania diagnostyczne

Wyniki testów laboratoryjnych wykrywających glukozę w moczu, przeprowadzane z zastosowaniem roztworu Benedicta, Fehlinga lub tabletek Clinitest, mogą być fałszywie dodatnie. Jednak cefazolina nie wpływa na wyniki testów enzymatycznych stosowanych do pomiaru stężenia glukozy.

Wyniki pośrednich i bezpośrednich testów Coombsa również mogą być fałszywie dodatnie, np. u noworodków, których matki otrzymywały cefalosporyny.

4.6 Wpływ na płodność, ciążę i laktację

Ciąża

Badania na zwierzętach nie wskazują na bezpośredni lub pośredni toksyczny wpływ na reprodukcję.

Ze względu na niewystarczające doświadczenie kliniczne dotyczące stosowania cefazoliny u kobiet w ciąży i przenikanie cefazoliny przez barierę łożyska, lek można stosować w okresie ciąży, zwłaszcza w pierwszym trymestrze, jedynie po dokładnym rozważeniu stosunku korzyści do ryzyka. Należy unikać stosowania cefazoliny w okresie ciąży, chyba że jest to bezwzględnie konieczne.

Karmienie piersią

Nieznaczna ilość cefazoliny przenika do mleka kobiecego.

U karmionych piersią niemowląt może wystąpić uczulenie, zaburzenie składu flory jelitowej oraz nadkażenie grzybami *Candida*. Jeśli u karmionego dziecka wystąpi biegunka lub kandydoza, należy wstrzymać karmienie piersią lub przerwać leczenie cefazoliną.

Płodność

Brak danych dotyczących wpływu cefazoliny na płodność u ludzi.

4.7 Wpływ na zdolność prowadzenia pojazdów i obsługiwanie maszyn

Nie stwierdzono wpływu cefazoliny na zdolność prowadzenia pojazdów i obsługiwanie maszyn, ale podczas leczenia mogą wystąpić działania niepożądane (patrz punkt 4.8) mogące zaburzać wykonywanie tych czynności.

4.8 Działania niepożądane

W obrębie każdej grupy i określonej częstości działania niepożądane wymieniono zgodnie ze zmniejszającą się ciężkością. Częstości działań niepożądanych określono następująco: bardzo często ($\geq 1/10$), często ($\geq 1/100$ do $< 1/10$), niezbyt często ($\geq 1/1000$ do $< 1/100$), rzadko ($\geq 1/10\ 000$ do $< 1/1000$), bardzo rzadko ($< 1/10\ 000$), częstość nieznana (nie może być określona na podstawie dostępnych danych).

Zakażenia i zarażenia pasożytnicze

Niezbyt często: kandydoza jamy ustnej.

Rzadko: kandydoza narządów płciowych, zapalenie pochwy.
Tak jak w przypadku każdego antybiotyku, długotrwałe stosowanie cefazoliny może spowodować nadkażenie niewrażliwymi drobnoustrojami.
Zapalenie błony śluzowej nosa.

Zaburzenia krwi i układu chłonnego

Rzadko: leukopenia, granulocytopenia, neutropenia, małopłytkowość, leukocytoza, granulocytoza, monocytoza, limfocytopenia, bazofilia i eozynofilia. Zmiany te są przemijające.

Bardzo rzadko: zaburzenia krzepliwości i wynikające z nich krwawienia (patrz punkt 4.4).

Zaburzenia układu immunologicznego

Niezbyt często: gorączka.

Bardzo rzadko: wstrząs anafilaktyczny (obrzęk krtani ze zwężeniem dróg oddechowych, przyspieszona czynność serca, skrócenie oddechu, zmniejszenie ciśnienia tętniczego,

obrzęk języka, świąd odbytu, świąd narządów płciowych, obrzęk twarzy).

Zaburzenia metabolizmu i odżywiania

Rzadko: hiperglikemia, hipoglikemia.

Zaburzenia układu nerwowego

Niezbyt często: napady drgawek (u pacjentów z zaburzeniami czynności nerek, u pacjentów otrzymujących nieprawidłowo duże dawki).

Rzadko: zawroty głowy.

Zaburzenia naczyniowe

Niezbyt często: zakrzepowe zapalenie żył.

Zaburzenia układu oddechowego, klatki piersiowej i śródpiersia

Rzadko: wysięk opłucnowy, duszność lub niewydolność oddechowa, kaszel.

Zaburzenia żołądka i jelit

Często: nudności, wymioty, biegunka.

Rzadko: jadłowstręt.

Bardzo rzadko: rzekomobłoniaste zapalenie jelita grubego (w razie biegunki, która może być związana z leczeniem antybiotykiem, należy natychmiast wdrożyć odpowiednie postępowanie).

Zaburzenia wątroby i dróg żółciowych

Rzadko: przemijające zwiększenie aktywności AspAT, AlAT, fosfatazy zasadowej, gamma-GT, stężenia bilirubiny i (lub) aktywności LDH; przemijające zapalenie wątroby, przemijająca żółtaczka cholestatyczna.

Zaburzenia skóry i tkanki podskórnej

Często: wysypka.

Niezbyt często: rumień, rumień wielopostaciowy, pokrzywka, obrzęk naczynioruchowy.

Rzadko: toksyczne martwicze oddzielanie się naskórka, zespół Stevensa-Johnsona.

Zaburzenia nerek i dróg moczowych

Rzadko: toksyczne działanie na nerki, śródmiąższowe zapalenie nerek, nieokreślona nefropatia, białkomocz, przemijające zwiększenie stężenia azotu mocznikowego (BUN) we krwi, zwykle u pacjentów otrzymujących jednocześnie inne leki mogące działać nefrotoksycznie.

Zaburzenia układu rozrodczego i piersi

Bardzo rzadko: świąd pochwy i sromu.

Zaburzenia ogólne i stany w miejscu podania

Często: ból w miejscu wstrzyknięcia domięśniowego, czasami ze stwardnieniem tkanki.

Rzadko: złe samopoczucie, uczucie zmęczenia, ból w klatce piersiowej.

Jeśli w trakcie lub po zakończeniu leczenia cefazoliną występuje u pacjenta ciężka i utrzymująca się biegunka, należy skonsultować się z lekarzem, gdyż może ona być objawem ciężkiej choroby (rzekomobłoniaste zapalenie okrężnicy), którą należy natychmiast leczyć. Pacjent nie powinien przyjmować żadnych leków, które hamują perystaltykę jelit (patrz punkt 4.4). Długotrwałe stosowanie cefalosporyn może powodować nadmierny wzrost niewrażliwych drobnoustrojów, zwłaszcza *Enterobacter*, *Citrobacter*, *Pseudomonas*, *Enterococcus* lub *Candida*. Może to prowadzić do nadkażenia lub kolonizacji opornymi drobnoustrojami lub drożdżakami (patrz punkt 4.4).

Badania diagnostyczne

Notowano przemijające zwiększenie aktywności AspAT, AlAT, fosfatazy zasadowej oraz stężenia mocznika we krwi, bez cech klinicznych uszkodzenia nerek lub wątroby.

Badania na zwierzętach wykazały możliwość toksycznego działania cefazoliny na nerki. Wprawdzie

nie zostało to wykazane u ludzi, ale taką możliwość należy brać pod uwagę, zwłaszcza u pacjentów otrzymujących duże dawki przed dłuższy czas. Rzadko stwierdzano śródmiąższowe zapalenie nerek, i nieokreśloną nefropatię. Stan tych pacjentów był ciężki i otrzymywali oni wiele leków. Nie ustalono roli cefazoliny w rozwoju śródmiąższowego zapalenia nerek i innych nefropatii.

Rzadko notowano przypadki zmniejszenia stężenia hemoglobiny i (lub) wartości hematokrytu, niedokrwistości, agranulocytozy, niedokrwistości aplastycznej, pancytopenii i niedokrwistości hemolitycznej.

Podczas leczenia niektórymi cefalosporynami notowano koszmary senne, zawroty głowy pochodzenia obwodowego, nadmierną ruchliwość, nerwowość lub lęk, bezsenność, senność, osłabienie, uderzenia gorąca, zaburzenie widzenia barw, splątanie i zwiększony próg drgawkowy.

Reakcje nadwrażliwości

Rzadko występowały następujące reakcje po podaniu cefazoliny: reakcje skórne przebiegające ze świądem lub bez, takie jak miejscowa lub uogólniona wysypka, rumień, rumień wielopostaciowy wysiękowy, pokrzywka, przemijające miejscowe zwiększenie przepuszczalności naczyń krwionośnych, błon śluzowych lub stawów (obrzęk naczynioruchowy), gorączka polekowa, śródmiąższowe zapalenie płuc lub zapalenie płuc.

Mogą wystąpić ciężkie ostre reakcje alergiczne. Może to być obrzęk twarzy, obrzęk języka, obrzęk głośni ze zwężeniem dróg oddechowych, przyspieszona czynność serca, duszność, zmniejszenie ciśnienia tętniczego krwi i wstrząs anafilaktyczny. W razie wystąpienia tych reakcji może być konieczne natychmiastowe intensywne leczenie.

Inne

Opisywano zapalenie żyły w miejscu wstrzyknięcia po dożylnym podaniu leku.

Inne objawy niepożądane opisywane podczas leczenia cefalosporynami obejmują: ból w klatce piersiowej, wysięk do opłucnej, duszność lub zespół zaburzeń oddechowych, kaszel, zapalenie błony śluzowej nosa, zwiększenie lub zmniejszenie stężenia glukozy w surowicy, świąd narządów płciowych i odbytu, kandydozę narządów płciowych, zapalenie pochwy, zakrzepowe zapalenie żył, ból podczas domięśniowego podawania leku. Opisywano reakcję przypominającą nadwrażliwość na światło po wcześniejszym narażeniu na promieniowanie UV (efekt "dawki zapamiętanej").

Zgłaszanie podejrzewanych działań niepożądanych

Po dopuszczeniu produktu leczniczego do obrotu istotne jest zgłaszanie podejrzewanych działań niepożądanych. Umożliwia to nieprzerwane monitorowanie stosunku korzyści do ryzyka stosowania produktu leczniczego. Osoby należące do fachowego personelu medycznego powinny zgłaszać wszelkie podejrzewane działania niepożądane za pośrednictwem Departamentu Monitorowania Niepożądanych Działań Produktów Leczniczych Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych: Al. Jerozolimskie 181C, 02-222 Warszawa tel.: + 48 22 49 21 301, faks: + 48 22 49 21 309, e-mail: ndl@urpl.gov.pl

4.9 Przedawkowanie

Objawy przedawkowania

Przedawkowanie może powodować ból, stan zapalny i zapalenie żyły w miejscu wstrzyknięcia. Podanie pozajelitowe dużych dawek cefalosporyny może spowodować zaburzenia równowagi, parestezje i ból głowy. Przedawkowanie cefalosporyn może wywołać drgawki, zwłaszcza u pacjentów z chorobą nerek.

Przedawkowanie może być związane z następującymi nieprawidłowymi wynikami badań laboratoryjnych: zwiększone stężenie kreatyniny, azotu mocznikowego we krwi (BUN), bilirubiny, zwiększona aktywność enzymów wątrobowych; dodatni wynik testu Coombsa, trombocytoza lub trombocytopenia, eozynofilia, leukopenia oraz wydłużony czas protrombinowy.

Leczenie przedawkowania

W razie wystąpienia drgawek należy natychmiast odstawić lek. Może być wskazane podanie leków

przeciwdrgawkowych. Należy monitorować ważne czynności życiowe i parametry laboratoryjne. Po znacznym przedawkowaniu, jeśli brak reakcji na inne sposoby leczenia, może być korzystne równoczesne zastosowanie hemodializy z hemoperfuzją, chociaż brak dodatkowych danych.

5. WŁAŚCIWOŚCI FARMAKOLOGICZNE

5.1 Właściwości farmakodynamiczne

Grupa farmakoterapeutyczna: leki przeciwważkowe do stosowania ogólnego, cefalosporyny pierwszej generacji.

Kod ATC: J01DB04

Właściwości ogólne

Cefazolina jest półsyntetyczną cefalosporyną do stosowania pozajelitowego. Podobnie jak inne antybiotyki beta-laktamowe, wykazuje działanie bakteriobójcze przez hamowanie syntezy ściany komórki bakteryjnej.

Stężenia graniczne

Następujące wartości MIC (najmniejsze stężenie hamujące), zgodnie z wytycznymi NCCLS (ang. National Committee for Clinical Laboratory Standards), umożliwiają rozróżnienie drobnoustrojów wrażliwych (S) od częściowo wrażliwych oraz częściowo wrażliwych od drobnoustrojów opornych (R): S ≤ 8 mg/l i R > 32 mg/l.

Wrażliwość

Rozpowszechnienie nabytej oporności poszczególnych szczepów może różnić się w zależności od regionu geograficznego i od czasu. Informacje lokalne dotyczące oporności są bardzo pożądane, zwłaszcza w leczeniu ciężkich zakażeń. Informacja taka dostarcza tylko przybliżonych wskazówek dotyczących wrażliwości drobnoustrojów na cefazolinę.

Kategorie	Zakresy częstości występowania oporności w krajach EU (jeżeli powyżej 10%) wartości graniczne
WRAŻLIWE	
<u>Gram-dodatnie bakterie tlenowe</u>	
<i>Staphylococcus</i> wrażliwe na metycylinę	
<i>Streptococcus</i>	
<i>Streptococcus pneumoniae</i>	7–70%
<u>Gram-ujemne bakterie tlenowe</u>	
<i>Branhamella catarrhalis</i>	0–16%
<i>Citrobacter koseri</i>	0–26%
<i>Escherichia coli</i>	11–30%
<i>Haemophilus influenzae</i>	0–17%
<i>Klebsiella</i>	0–30%
<i>Neisseria gonorrhoeae</i>	
<i>Proteus mirabilis</i>	10–20%
<u>Bakterie beztlenowe</u>	
<i>Clostridium perfringens</i>	0–20%
<i>Fusobacterium</i>	
<i>Peptostreptococcus</i>	
<i>Prevotella</i>	30–70%
<i>Propionibacterium acnes</i>	
<i>Veilonella</i>	

CZEŚCIOWO WRAŻLIWE

Bakterie beztlenowe

Eubacterium

OPORNE

Gram-dodatnie bakterie tlenowe

Enterococcus spp.

Staphylococcus odporne na metycylinę*

Listeria monocytogenes

Gram-ujemne bakterie tlenowe

Acinetobacter baumannii

Aeromonas spp.

Alcaligenes denitrificans

Bordetella

Campylobacter

Citrobacter freundii

Enterobacter

Legionella

Morganella morganii

Proteus vulgaris

Providencia

Pseudomonas

Serratia

Vibrio

Yersinia enterocolitica

Bakterie beztlenowe

Bacteroides

Clostridium difficile

Inne

Chlamydia

Mycobacterium

Mycoplasma

Rickettsia

* Wśród wszystkich gronkowców częstość występowania szczepów opornych na metycylinę wynosi około 30 do 50% i jest zwykle stwierdzana w szpitalu.

Inne informacje

Szczepy *Streptococcus pneumoniae* odporne na penicylinę wykazują oporność krzyżową na cefalosporyny, w tym cefazolinę.

5.2 Właściwości farmakokinetyczne

Cefazolina jest podawana pozajelitowo. Po podaniu domięśniowym największe stężenia w surowicy osiąga w ciągu 30 do 75 minut.

Stężenie w surowicy [$\mu\text{g/ml}$] po podaniu domięśniowym

Dawka	30 min	1 h	2 h	4 h	6 h	8 h
500 mg	36,2	36,8	37,9	15,5	6,3	3
1 g	60,1	63,8	54,3	29,3	13,2	7,1

Stężenie w surowicy [$\mu\text{g/ml}$] po podaniu dożylnym dawki 1 g

5 min	15 min	30 min	1 h	2 h	4 h
188,4	135,4	106,8	73,7	45,6	16,5

Okolo 65-92% podanej dawki cefazoliny wiąże się z białkami osocza. Cefazolina bardzo dobrze przenika do tkanek, w tym do mięśni szkieletowych, mięśnia sercowego, kości, żółci i pęcherzyka żółciowego, błony śluzowej macicy i pochwy. Cefazolina przenika przez barierę łożyska. Jest również wydzielana do mleka. Przenikanie do płynu mózgowo-rdzeniowego i płynów wysiękowych nie jest wystarczające. Cefazolina nie jest metabolizowana. Większość podanej dawki podlega przesączaniu kłębuszkowemu i jest wydalana przez nerki w postaci czynnej mikrobiologicznie. Mniejsza część jest wydalana z żółcią. Okres półtrwania w osoczu w fazie eliminacji wynosi około 2 godzin; u pacjentów z zaburzeniem czynności nerek czas ten może być dłuższy.

5.3 Przedkliniczne dane o bezpieczeństwie

Toksyczność cefazoliny po podaniu jednorazowym jest mała. Wartości LD_{50} po podaniu dożylnym wynoszą od 2200 do 3900 mg/kg mc., w zależności od gatunków zwierząt. Wielokrotne podawanie cefazoliny psom i szczurom różnymi drogami wstrzyknięcia, przez 1 do 6 miesięcy, nie wpływało istotnie na parametry biochemiczne i hematologiczne. W niektórych badaniach wystąpiły objawy neurotoksyczności.

Cefazolina jest źle tolerowana w miejscu wstrzyknięcia domięśniowego.

W badaniach na królikach, w odróżnieniu od badań na szczurach i psach, nerki były narządem docelowym.

Cefazolina nie wykazywała działania teratogennego i nie miała wpływu na reprodukcję.

Brak dostępnych badań dotyczących mutagennego i rakotwórczego działania cefazoliny.

6. DANE FARMACEUTYCZNE

6.1 Wykaz substancji pomocniczych

Nie zawiera.

6.2 Niezgodności farmaceutyczne

Cefazolina wykazuje niezgodności z disiarczanem amikacyny, amobarbitem sodu, kwasem askorbowym, siarczanem bleomycyny, glukoheptonianem wapnia, glukonianem wapnia, chlorowodorkiem cymetydyny, metanosulfonianem sodowym kolistyny, glukoheptonianem erytromycyny, siarczanem kanamycyny, chlorowodorkiem oksytetracykliny, pentobarbitem sodu, siarczanem polimiksyny B, chlorowodorkiem tetracykliny.

6.3 Okres ważności

3 lata.

Sporządzony roztwór

Przechowywać nie dłużej niż 24 godziny w temperaturze od 2 do 8°C.

Z mikrobiologicznego punktu widzenia sporządzony roztwór należy użyć bezpośrednio po przygotowaniu. Roztwór, który nie zostanie użyty bezpośrednio po przygotowaniu, może być przechowywany w temperaturze od 2 do 8°C do 24 godzin, chyba że jego przygotowanie odbywało się w kontrolowanych, aseptycznych warunkach podlegających walidacji.

6.4 Specjalne środki ostrożności podczas przechowywania

Proszek do sporządzenia roztworu do wstrzykiwań: przechowywać w temperaturze poniżej 25°C.

Chronić od światła.

Sporządzony roztwór

Patrz punkt 6.3.

6.5 Rodzaj i zawartość opakowania

Fiolki 15 ml ze szkła typu III z korkiem z chlorowcowanego kauczuku izobutenowo-izoprenowego i aluminiowym kapslem z plastikowym wieczkiem typu flip-off, w tekturowym pudełku.

Opakowanie zawiera 1 fiolkę lub 10 fiolek.

6.6 Specjalne środki ostrożności dotyczące usuwania i przygotowania produktu leczniczego do stosowania

Podawać tylko świeżo przygotowane, przezroczyste i bezbarwne roztwory. Pobierać tylko jedną dawkę.

Niezużyty roztwór należy usunąć.

Sporządzanie roztworu do podawania domięśniowego

Przed podaniem domięśniowym lek należy rozpuścić w 0,5% roztworze lidokainy.

Alternatywnie można stosować jako rozpuszczalnik 0,9% roztwór chlorku sodu.

1 g proszku należy rozpuścić w 4 ml rozpuszczalnika.

Sporządzanie roztworu do podawania dożylnego

Roztwory do wstrzykiwań dożylnych przygotowuje się przez rozpuszczenie proszku w wodzie do wstrzykiwań lub 0,9% roztworze chlorku sodu.

Na każdy 1 g proszku należy zużyć co najmniej 4 ml rozpuszczalnika.

W celu przygotowania roztworu do infuzji dożylnych należy napęścić butelkę do wlewów 50–100 ml 0,9% roztworu chlorku sodu i po rozpuszczeniu się proszku podawać w powolnej infuzji dożylnej.

7. PODMIOT ODPOWIEDZIALNY POSIADAJĄCY POZWOLENIE NA DOPUSZCZENIE DO OBROTU

Sandoz GmbH
Biochemiestrasse 10
A-6250 Kundl, Austria

8. NUMER POZWOLENIA NA DOPUSZCZENIE DO OBROTU

Pozwolenie nr 4346

9. DATA WYDANIA PIERWSZEGO POZWOLENIA NA DOPUSZCZENIE DO OBROTU I DATA PRZEDŁUŻENIA POZWOLENIA

Data wydania pierwszego pozwolenia na dopuszczenie do obrotu: 19.08.1999 r.

Data ostatniego przedłużenia pozwolenia: 30.09.2009 r.

10. DATA ZATWIERDZENIA LUB CZĘŚCIOWEJ ZMIANY TEKSTU CHARAKTERYSTYKI PRODUKTU LECZNICZEGO